

der en udenrigsministeriel Embedsmand. Dette kunde jeg meget ønske, at den højtærede Udenrigsminister vilde udtale sig om.

Angaaende de Personer, som Udenrigsministeriet har sendt ud i Verden, skal jeg ikke sige meget, men det er jo ikke nogen Hemmelighed, at der allerede er kommet Klager over adskillige af de udsendte Embedsmænd, og efter de Oplysninger, jeg har faaet, synes ogsaa adskillige af dem ikke at sidde inde med særlige Betingelser for at samle Danske og for at være særlig virksomme Mlemmed mellem dansk Foretagsomhed og Beboerne i de fremmede Verdens egne, og det forekommer mig, at naar det er Tilfældet, er det paa Forhaand givet, at de mange Penge er spildt, som man ofrer paa disse ret kostbare Embedsmænd. Som sagt, jeg ønsker meget at høre en Udtalelse fra den højtærede Udenrigsminister, som jeg gaar ud fra har Betingelser for at vurdere dette Forhold rigtigt; han har jo endnu ikke været saa længe i Ministeriet, at der kan være i Fare for — det maa man jo ellers regne med — at den ministerielle Aand helt har grebet ham.

Jeg kommer derefter til den højtærede Justitsminister, som har gjort en Række Bemærkninger vedrørende Arbejdstiden i Horsens Straffeanstalt. Den højtærede Justitsminister begyndte med en Udtalelse om, at jeg havde været forfærdelig højt oppe, da jeg omtalte dette Forhold. Ja, det er jo altid en Smagssag, hvor højt vi er oppe her i Verden; den højtærede Minister har ogsaa en Gang været højt oppe; nu er han meget dybt nede, og i de Bemærkninger, han har gjort til mig, forekommer det mig, at han er længere nede, end en Justitsminister egentlig bør være, naar han taler her i Rigsdagen. Thi Sagen er, at den højtærede Justitsminister har afleveret en hel Del Udtalelser, gaaende ud paa, at min Tale er ukorrekt, at de Oplysninger, jeg har faaet af Fængselsbetjente i Horsens Straffeanstalt ikke er rigtige, o. s. v. o. s. v. Men den højtærede Minister gør ikke et eneste Forsøg paa at afkræfte Rigtigheden af mine Tal, saa lidt som han fremfører noget som helst vedrørende de virkelige Forhold derovre paa Anstalten. Den højtærede Minister indskrænker sig til det samme, som de fleste Forbrydere gør i denne Verden, han benægter. Det kan man ganske vist klare sig med i lang Tid, men den højtærede Justitsminister ved jo meget godt, at selv det mest ihærdige Be-

nægtelsessystem knækker alligevel sammen til Slutning, og saadan vil det ogsaa gaa den højtærede Justitsminister i dette Tilfælde. Han kommer til at indrømme, at de Tal, jeg har fremført, er rigtige.

Det første, den højtærede Minister beskæftiger sig med, er dette, som han slet ikke kan komme udenom, at Grundlønnen paa Horsens Straffeanstalt paa Finansloven i Fjor var 301 000 Kr., medens den i Aar er ansat til 307 000 Kr. At det er en Besparelse, tør den højtærede Minister naturligvis ikke paastaa, derfor taler han ogsaa ganske udenom og siger mange Ting, som slet ikke vedkommer den Sag. Men det er jo noget, den højtærede Minister ikke kan benægte, at han kommer og forlanger 6 000 Kr. mere i Aar end i Fjor, det vil altsaa sige, at der er en forøget Udgift til Horsens Straffeanstalt. Det staar med tydelige Tal i Finanslovsforslaget, saa det er afgjort. Saa siger den højtærede Minister, at det kan skyldes andre Grunde end nyansatte Betjente. Ja, det er meget muligt, men det forrykker ikke Spørgsmaalet, og Spørgsmaalet, jeg har stillet, er dette: Tjener Staten Penge ved, at Arbejdstiden er udvidet fra 8 Timer til 9 Timer? For tjener Staten Penge derved, saa indrømmer jeg, saa har den højtærede Minister et Kort paa Haanden for den nye Bestemmelse, men hvis Staten giver flere Penge ud for at opretholde 9 Timers Arbejdsdagen, end den gav ud til 8 Timers Arbejdsdagen, saa mener jeg, at det er ganske urimeligt i alle Henseender at forlænge Arbejdstiden i Horsens Straffeanstalt. Nu kunde denne Stigning i Grundlønnen jo skyldes Antagelsen af en Kontormand — saaledes var det vist, den højtærede Minister sagde. Men hvis det er Resultatet af at gaa til en længere Tjenestetid for Betjentene, at der saa skal ansættes flere Kontormænd, at der derfor ogsaa skal ofres flere Penge paa Anstalten, saa falder jo ogsaa det Argument bort. Kendsgerningen, som den højtærede Minister ikke kan slippe udenom, er den, at i Fjor forlangtes der 301 000 Kr., og da var Tjenestetiden 8 Timer, men i Aar forlanges der 307 000 Kr., og da er Tjenestetiden 9 Timer.

Men vi maa vandre videre ad denne, for den højtærede Minister saa tornestrøede Vej, og vi skal nu se, hvorledes det staar til med Sandhed og Usandhed i denne Historie. Den højtærede Minister vilde benægte Rigtigheden af Antallet paa de Fængselsbetjente, som var ansat paa Horsens Straffeanstalt. Den højtærede Mini-